

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: nezl. P. A.
st. příslušnost Pákistánská islámská republika
zastoupena zákonným zástupcem G. A.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-32771-5/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-32771-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4000 Kč, k rukám jeho zákonného zástupce G. A., bytem X, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Soud přiznává tlumočnici, paní Mgr. Bc. Alici Rubášové, bytem X, odměnu za provedení tlumočnický úkon ve výši 450 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 14. 3. 2012 prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), žádost žalobce zamítlo podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce přestal splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nepředložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než příjem vyžadovaný zákonem. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce ministerstvo neshledalo.
3. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítl, že správním orgánům poskytl potřebou součinnost a prokázal splnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
5. Dále tvrdil, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány měly zohlednit skutečnost, že rodina žalobce nepředstavuje zátěž pro systém státní sociální podpory. Žalobce navíc průběžně dokládal potvrzení o zůstatku na účtu otce v dostačující výši. Na území České republiky pobývá od května 2010 a ani jednou nenavštívil zemi původu. Od první třídy navštěvuje českou základní školu, hovoří plynule česky a nepředstavuje si život jinde než v tuzemsku.
6. V doplnění žaloby doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob svého otce za zdaňovací období roku 2018 a záznamy o zaplacených nájmech z let 2017-2019. Z něj vyplývá, že pravidelný měsíční příjem rodiny je dostačující pro pokrytí životních nákladů rodiny.
7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil jediný doklad, který by prokazoval splnění podmínky úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení, ačkoliv k tomu byl opakovaně vyzýván. Správní orgány podrobně odůvodnily, proč předložené doklady nelze akceptovat, avšak ani v odvolání žalobce požadované doklady nedoplnil.
9. Dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebyl nepřiměřený. Důvod zamítnutí žádosti je zásadního charakteru. Skutečnost, že žalobce nedoložil příjem rodiny, je z pohledu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podstatný a nelze od něj odhlédnout jen z důvodu, že žalobce pobývá na území ČR delší dobu a je zde integrován.

V zemi původu žalobce sice delší dobu nepobýval, avšak nedoložil, že by se přesto jeho rodina do země původu nemohla navrátit.

10. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

11. Ve věci proběhlo dne 25. 3. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích a žádné důkazy nad rámec již uplatněných nenavrhly. Soud zamítl návrh žalobce na provedení dokazování platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob otce za zdaňovací období roku 2018 a záznamy o zaplacených nájmech z let 2017-2019, neboť je shledal nadbytečnými, jak vysvětlí níže.

V. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
13. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
14. Soud úvodem podotýká, že ve stejný den rozhodl o skutkově souvisejících žalobách žalobcovy matky (sp. zn. 30 A 22/2019) a sestry (sp. zn. 30 A 23/2019). Soud se nejprve zabýval námitkou naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce [bod V. A) rozsudku]. Poté se věnoval námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce [bod V. B) rozsudku].

V. A.) Námitka naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti

15. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily písemnosti, které potvrzují splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
16. Podle uvedeného ustanovení je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.
17. Soud předesílá, že povinnost cizince doložit určitou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je promítnutím obecné povinnosti doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by k zajištění těchto nezbytných nákladů byl využíván systém státní sociální podpisy a sociálních dávek.
18. Podmínka nezbytnosti předvídaných nákladů je ostatně vyjádřena v samotném ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který za účelem stanovení minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení vychází z částek životního minima jednotlivých členů rodiny. Účelem a smyslem tohoto ustanovení je zamezit situacím, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt (resp. celá jeho rodina) nebyl zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání sociálních dávek (k tomu

shodně srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63).

19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ke své žádosti přiložil listiny, mj. přehled narůstajících obrátů na účtu otce vydaného Českou spořitelnou a. s. Správním orgánem I. stupně byl vyzván k doplnění chybějících náležitostí (výzva ze dne 24. 2. 2014). Správní orgán I. stupně konkrétně žalobce vyzval k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Poznamenal, že forma dokladu není zákonem o pobytu cizinců přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého cizinec a členové jeho rodiny dosahují. Jako příklad dokladu uvedl potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného měsíčního příjmu, platební výměr daně z příjmů vystaveného správcem daně a doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení apod. Současně uvedl, že dokladem nemůže být jednorázový výpis z účtu o zůstatku na účtu, neboť zákonný požadavek v sobě obsahuje požadavek pravidelnosti a stálosti příjmu.
20. Žalobce na výzvu doplnil přiznání k dani z příjmů fyzických osob svého otce za rok 2013. Správní orgán I. stupně žalobce znovu vyzval k odstranění vad žádosti (výzva ze dne 23. 5. 2016). Uvedl, že dokladem nemůže být ani přiznání k dani z příjmů, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení a nelze z něj stanovit výši tzv. čistého měsíčního příjmu. Na tuto výzvu žalobce žádné další doklady vztahující se k příjmu rodiny nedoložil, proto správní orgán jeho žádost zamítl. V průběhu odvolacího řízení žalobce doložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob jeho otce za rok 2017.
21. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení neudává taxativní výčet dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Proto nemůže obstat poučení správního orgánu I. stupně obsažené ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 23. 5. 2016, ve kterém správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29).
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o předloženém daňovém přiznání jakékoliv pochybnosti, měl je formulovat a odůvodnit, z čeho plynou. Pak by mohl žalobce podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit až do doby, než jej bude žalobce moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Nelze ale akceptovat, aby správní orgán odmítl hodnotit předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žalobcovu žádost.
23. Soud proto nesouhlasí se závěry správních orgánů, že ani údaje vyplývající z daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob otce žalobce za roky 2013 a 2017 nemohou prokazovat jeho úhrnný měsíční příjem. Z výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 154/2018 - 29 jasně plyne, že správní orgány nemohou *a priori* vyloučit přiznání k dani z příjmů

jako doklad neprokazující úhrnný měsíční příjem cizince. Musí se jím zabývat věcně a odůvodnit, proč z předloženého daňového přiznání nevyplývá splnění podmínky uvedené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ani žalovaná se věcně daňovými přiznáními předloženými v průběhu správního řízení nijak nezabývali, neobstojí jejich závěr o nedostatečnosti příjmů žalobce.

24. Nesprávný byl podle soudu rovněž požadavek správních orgánů na doložení pravidelnosti a stálosti příjmu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41, uvedl, že analogická aplikace § 71 zákona o pobytu cizinců, který explicitně o pravidelnosti příjmů hovoří ve vztahu k žádosti o povolení k trvalému pobytu, nepřichází v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny v úvahu. Tuto poznámku však soud činí jen nad rámec, neboť ve vztahu k údajům plynoucím z výpisu z bankovního účtu se ztotožňuje se žalovanou, že daný doklad svědčí pouze o aktuální výši peněžních prostředků na něm k určitému datu. Nikterak však neprokazuje měsíční úhrnný příjem žalobkyně či její rodiny či příjmy za delší časové období.
25. Námitka je proto důvodná.
26. Dokazování platebním výměrem žalobcova otce za rok 2018 a záznamy o zaplacených nájmech z let 2017-2019 soud neprováděl, neboť předmětem posuzování nyní podané žaloby je otázka, zda úhrnný měsíční příjem rodiny mohl být vypočítán na základě důkazů předložených ve správním řízení. Pozdější doplňování dokladů žalobcem není relevantní pro závěr, zda správní orgány v době jejich rozhodování měly potřebné doklady k dispozici či nikoliv. Jelikož však soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [viz bod VI. tohoto rozsudku], bude žalobce oprávněn předložit tento doklad v dalším řízení.

V. B) Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

27. Žalobce dále namítl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do jeho soukromého a rodinného života.
28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců byly správní orgány povinny zabývat se v dané věci otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory

vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).

30. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl v době rozhodování správních orgánů nezletilý (což platí i v době rozhodování soudu), je nutné v rámci posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života posoudit rovněž nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (resp. čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU). Nejlepší zájem dítěte přitom musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 146, bod 29, nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *M.P.E.V. a další proti Švýcarsku* ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57).
31. Výše uvedené neznamena, že nejlepší zájem dítěte musí vždy a za všech okolností převážet nad konkurujícím veřejným zájmem. Je však podstatné, aby příslušné správní orgány a soudy tento zájem zvažovaly a věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a aby tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, rozsudek ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 455/2019 - 40).
32. V projednávaném případě správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce nejprve uvedl, že podle zákona o pobytu cizinců správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dále popsal, že důvodem pro zamítnutí žádosti žadatele bylo nedoložení příjmu jeho rodiny, resp. skutečnosti, že výše příjmu jeho rodiny nesplňuje minimální zákonné požadavky. Z důvodu neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je žalobce povinen odcestovat z území ČR, což sice má dopad do rodinného života žalobce, avšak tento dopad je podle správního orgánu I. stupně přiměřený. Žalobce nevlastní na území ČR žádnou nemovitost, proto nebudou narušeny jeho ekonomické poměry. Vycestování nebrání ani jeho zdravotní stav. Zásah je podle správního orgánu I. stupně přiměřený i z pohledu soukromého života žalobce. Žalobce sice na území ČR žije 10 let, samotná délka pobytu však není důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

33. Žalobce v odvolání uvedl, že na území ČR žije s rodinou od roku 2010 bez přerušení a absolvuje zde povinnou školní docházku. Do české společnosti je integrován, je zapojen do všech školních aktivit a aktivit zájmových organizací v místě bydliště. Jako příklad uvedl každoroční tance v krojích na krojových hodech.
34. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedla, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti vzhledem k tomu, že v řízení nebylo prokázáno, že se příjmy rodiny pohybují alespoň ve výši životních minim a nákladů na bydlení.
35. Soud k úvaze správních orgánů o přiměřenosti dopadů rozhodnutí předně uvádí, že odůvodnění obou správních rozhodnutí v tomto směru je na hraně přezkoumatelnosti, přičemž posouzení dopadů rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte absentuje úplně. Vzhledem k tomu, že základní úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce rozhodnutí správních orgánů obsahují, soud jejich úvahu věcně přezkoumal (přiměřeně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, bod 30).
36. Předně je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42b zákona o pobytu cizinců, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgány považovaly za významnou okolnost z pohledu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života právě samotný důvod, pro který byla žádost žalobce zamítnuta. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je však nezbytné důsledně rozlišovat. Rozhodnutí totiž může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro povolení k pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 16/2020 - 43).
37. Žalobci bylo době podání žádosti 7 let a v době vydání napadeného rozhodnutí let 14. Na území ČR žije s rodinou od roku 2010. V době vydání napadeného rozhodnutí žil žalobce na území ČR již 9 let. Nepochybně si na území ČR vybudoval četné sociální kontakty (zázemí) a to především proto, že od počátku svého pobytu v ČR navštěvuje českou základní školu. Od doby svého příjezdu do ČR ani jednou nenavštívil zemi původu a nemá tam o vybudované ekonomické, rodinné ani sociální vazby.
38. Podle názoru soudu je nepochybné, že žalobce je pevně usazen v České republice a ani podle svých slov si nepředstavuje život jinde. Hovoří česky, o čemž svědčí jeho studium na základní škole v českém jazyce. Správní orgány nezjistily žádné negativní poznatky o životě žalobce na území České republiky. Rovněž v jeho imigrační historii nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti (např. porušení imigračních pravidel v minulosti). Jediným důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tak bylo nedoložení dostatečného příjmu rodiny. Aniž by soud jakkoli snižoval důležitost této povinnosti, při poměrování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bylo nutné vzít v úvahu, že žalobce se svojí rodinou žijí v tuzemsku již od roku 2010 a nepředstavují a ani dříve nepředstavovali zátěž pro sociální systém České republiky, resp. správní orgány nic takového ve svých rozhodnutích neuvedly. Při porovnání důvodu zamítnutí žádosti s dopady rozhodnutí do života žalobce, který by byl nucen odcestovat zpět do země svého původu, v důsledku čehož by byl nepochybně vytržen z rodinných a sociálních vazeb, které si na území vytvořil, je zcela zřejmé, že dopady rozhodnutí by pro žalobce byly

zcela zjevně nepřiměřené. Současně je nutné zohlednit i skutečnost, že žalobce je nezletilý a zcela nepochybně je v jeho nejlepším zájmu zůstat v péči své kompletní rodiny na území, kde má vybudované silné sociální a rodinné zázemí.

39. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené v porovnání s důvodem zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Úvaha správních orgánů podle § 174a zákona o pobytu cizinců je ryze formální, nezohledňuje zásadní aspekty nyní posuzovaného případu ani nereflektuje nejlepší zájem dítěte (přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 36). Nelze ji proto akceptovat.
40. Námitka je proto důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nesprávného posouzení povahy předložených dokladů a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude jejím úkolem opětovně posoudit naplnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž věcně zhodnotí i žalobcem předložená daňová přiznání jeho otce. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak žalovaná posoudí v souladu s principem nejlepšího zájmu dítěte v intencích výše vyslovených závěrů soudu.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobci přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč (3000 Kč za žalobu, 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 3. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu